

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **V. H.**
státní příslušnost Ukrajina
místem pobytu v ČR X
zastoupený advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č.j. OAM-130/LE-LE26-VL16-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anitě Pešulové, advokátce se sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 10 200 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 13. 2. 2019.

II. Žalobní body

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a nedostatečné zhodnocení opodstatněnosti strachu z pronásledování, tj. důvodných obav žalobce z pronásledování ze strany soukromých osob. Namítal, že Ukrajina je podle žebříčku vnímání korupce organizace Transparency International už několik let označována za nejzkorumpovanější zemi v Evropě, orgány činné v trestním řízení jsou i nadále pod vlivem oligarchů či mafie, žalovaný nezjistil, zda vůbec funguje ochrana ze strany policie v případech, kdy je občan pronásledován ze strany osob obchodujících s drogami, tedy lidmi, kteří jsou schopni ovlivnit státní úřady.
3. Tvrdí-li žalovaný, že jde u žalobce o zneužití azylové ochrany z důvodu, že o tuto ochranu žalobce požádal až v době, kdy byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, musel by tímto „nadhledem“ žalovaný považovat každou žádost o azyl za zneužití azylové procedury. Podání žádosti o mezinárodní ochranu je možnost, kterou žalobci nabízí právní řád ČR a nelze připustit, aby žalovaný rezignoval na zjištění skutkového stavu a reálných obav žadatelů.
4. Ohledně doplňkové ochrany žalovaný individuálně neposoudil, zda by v případě návratu žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, žalovaný pouze obecně odkázal na zlepšení situace na Ukrajině, avšak zcela chybí zjištění, zda reálně fungují mechanismy ochrany občanů, kteří se dostanou do sporu s drogovou mafii.
5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo z důvodu nepřezkoumatelnosti zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Uvedl, že při rozhodování přihlédl ke skutečnostem tvrzeným žalobcem, shromáždil k nim aktuální a adekvátní informace o situaci v zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídalo konkrétním okolnostem daného případu a bylo patřičným způsobem odůvodněno. Měl za to, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami relevantními v případě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebyly shledány důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu ani formou doplňkové ochrany. Byl přesvědčen, že stav věci byl zjištěn dostatečně, žalovaný přitom vycházel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů

a ze sdělení žalobce, v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na správní spis.

7. K námitce ohledně rezignace na zjištění skutkového stavu věci uvedl, že pokud by žalobce jím zmíněné obavy pociťoval natolik intenzivně, jak uvádí v žalobě, podal by jistě danou žádost bezprostředně po svém příjezdu do ČR, nikoli až v době, kdy mu hrozí správní vyhoštění, odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2005, č.j. 3 Azs 119/2004. Dále uvedl, že žalobce do ČR přicestoval přes Maďarsko a Slovensko, pokud by jeho obavy byly skutečně intenzivní, jistě by o mezinárodní ochranu požádal bezprostředně po překročení maďarské hranice.
8. Pokud jde o námitku ohledně nedostatečného posouzení situace na Ukrajině z hlediska možné ochrany, žalovaný uvedl, že touto situací se zabýval dostatečně na stranách 5, 6 a 10 napadeného rozhodnutí, přičemž na toto hodnocení odkazuje. Žalobce se neobrátil na policii s odůvodněním, že je podřízena drogovým gangům, neobrátil se však ani na další státní orgány, kterým je policie podřízena. Poukázal na to, že na Ukrajině existují mechanismy na ochranu občanů proti kriminálnímu jednání třetích osob, neboť Ukrajinu řada členských států EU (včetně ČR) považuje za bezpečnou zemi původu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů – viz vyhláška 68/2019 Sb.
9. Měl za to, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu, žalobní námitky nejsou způsobilé zpochybnit důvodnost neudělení mezinárodní ochrany, jak v podobě azylu, tak v podobě doplňkové ochrany. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 8. 7. 2018, č.j. KRPA-254972-22/ČJ-2018-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 let. Při svém výslechu v daném řízení žalobce dne 8. 7. 2018 uvedl, že do ČR přicestoval v lednu 2017, z Ukrajiny odjel z důvodu svých osobních problémů, na Ukrajině by mu v případě jeho návratu nic nehrozilo, nemá žádnou překážku ve vycestování, vycestuje dobrovolně, na Ukrajině by mohl bydlet v domě u matky a otce. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 8. 7. 2018, č.j. KRPA-254972-16/ČJ-2018-000022, byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť žalobce nevycestoval z území ve lhůtě do 15. 8. 2017, a to na základě předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 21. 1. 2017, č.j. KRPA-26177-16/ČJ-2017-000022, které nabylo právní moci dne 15. 8. 2017, přičemž od tohoto dne byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob.

12. Dne 14. 7. 2018, tedy v době svého zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil tím, že se stal náhodným svědkem dvou kriminálních skupin a toho, jak měnily drogy za peníze, tyto osoby viděly žalobce, hledají ho, stříleli po něm, policie ho neochránila, pokud se vrátí na Ukrajinu, tak jej zabijí.
13. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 7. 2018, č.j. OAM-130/LE-LE26-LE26-PS-2018, byl žalobce dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců do 1. 11. 2018.
14. Při pohovoru dne 13. 8. 2018 žalobce uvedl, že byl svědkem toho, jak kriminální skupiny z Doněcka u něj ve městě měnily drogy za peníze, tito lidé pak po žalobci stříleli, vyhrožovali mu násilím, hledali jej u jeho rodičů, posílali mu výhružné dopisy, žalobce se pak schovával. Na policii se neobrátil, protože policie je těmito lidem podřízená, předala by žalobce zločinecké skupině, je to mafie, kvůli tomu žalobce odešel z Ukrajiny. Před tím se tam dva měsíce schovával, vnitřní přesídlení by jeho problém nevyřešilo. Dalším důvodem byla skutečnost, že v roce 2016 dostal dva povolávací rozkazy, nechtěl jít do Doněcka do války, také z tohoto důvodu utekl, ale nebyl to hlavní důvod. Doložil dva rukou psané texty v ukrajinštině, dle slov žalobce se jednalo o výhružné dopisy. Dle překladu do češtiny se jedná o výhružné anonymní dopisy.
15. Dne 13. 8. 2018 se žalobce dostavil k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, přitom prohlásil, že se nechce seznámit s těmito podklady, ani se k nim nijak vyjádřit, ani navrhnout jejich doplnění či uvést něco dalšího.
16. Dne 25. 1. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v odůvodnění neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu, shrnul tvrzení a důkazy uvedené žalobcem, vyšel též z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, celkem se jednalo o devět materiálů, jejichž seznam je v rozhodnutí uveden a nacházejí se ve správním spise. Zjistil, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je obava z možného jednání ze strany blíže nespecifikovaných soukromých osob z mafiánského prostředí, obava z narukování do armády a účasti na ozbrojeném konfliktu a legalizace dalšího pobytu žalobce na území ČR. Shledal, že žalobce neuplatňoval v domovském státě žádná politická práva ani svobody, a nemohl být tedy z toho důvodu ani pronásledován. Výslovně uvedl, že se státními orgány žádné problémy neměl, nesplňuje tedy podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Zároveň neshledal, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Tvrzené potíže s doněckými mafiánskými skupinami nepovažoval za azylově relevantní, nejde o státní orgány, ani soukromé osoby jimi podporované či tolerované, dále se ani nejedná o jednání motivované jeho rasou, národností, pohlavím, náboženstvím či jiným důvodem dle § 12 písm. b) zákona o azylu, ale jde o činnost kriminálních skupin a výhrůžky žalobci pro jeho možné svědectví. Osoby zmiňované žalobcem nejsou politickou silou, dle shromážděných podkladů dokázaly ukrajinské

orgány takovou činnosti postihnout, na Ukrajině existuje dostatek právních prostředků, aby se žalobce před podobným jednáním mohl bránit, je tam též zákon na ochranu svědků a institut zajištění bezpečnosti osob, které se účastní trestního řízení. Žalobce však nevyužil žádné možnosti, které mu právní systém v jeho vlasti k ochraně jeho práv a zájmů umožňuje, naprosto rezignoval na jakoukoliv pomoc od státu a situaci vyřešil odjezdem ze země. Nelze tak dojít k závěru, že by domovský stát nebyl schopen či ochoten poskytnout žadateli ochranu před tímto jednáním, k tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je nutné vyčerpat všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí ochrana mezinárodní, a na možnosti popsané v Informaci MZV č.j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016. Uvedl, že snaha žalobce o legalizaci jeho pobytu v ČR důvod pro udělení mezinárodní ochrany nepředstavuje. Dále se podrobně vypořádal s tím, že tímto důvodem nemůžou být ani obavy žalobce z nástupu do armády. Přihlédl k tomu, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu teprve rok a půl po své vstupu na území ČR a poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, pobýval zde neoprávněně, vyhoštění nerespektoval a za účelem správního vyhoštění byl též zajištěn, z toho dovodil, že cílem žádosti žalobce byla legalizace jeho pobytu v ČR. Zkoumal též podrobně bezpečnostní situaci na Ukrajině, za důvod pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu jí nepovažoval. Zabýval se tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, shledal, že v případě návratu nehrozí žalobci vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který byl na Ukrajině v roce 2000 zrušen, ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání; pokud jde o obavy žalobce z jednání soukromých osob z kriminálního prostředí, uvedl, že toto jednání nikdy nepřesáhlo rovinu písemného vyhrožování, nebylo vedeno ze strany státních orgánů, žalobce se však ani na žádné státní orgány v této věci neobrátil, byť mu vnitrostátní právní řád k tomu prostředky ochrany poskytuje. Neochota žalobce k nástupu do armády rovněž není důvodem k udělení doplňkové ochrany. Dospěl k závěru, že žalobci nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje a doplňkovou ochranu neudělil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

19. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
20. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dále skutečnosti týkající se jeho života ve vlasti a pobytu v České republice. Žalovaný též shromáždil dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi žalobcova původu, přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a dostatečně se s nimi vypořádal. Námitka žalobce, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), není důvodná.
21. Žalovaný se podrobně zabýval tím, zda problémy žalobce se soukromými osobami, které dle tvrzení žalobce náležejí ke kriminální skupině, mohou způsobovat odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl v průběhu správního řízení, podrobně rozebral, z jakých důvodů nepovažuje tyto skutečnosti za azylově relevantní. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti a dále, že nebylo zjištěno, že by žalobce využil všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje.
22. Soud k tomu dodává, že v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 - 119, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu). Dále shledal, že: „*Obava z ohrožení života v zemi původu tudíž není ještě sama o sobě důvodem pro udělení azylu; musí být rovněž prokázáno, že jde o obavu z pronásledování proto, že žadatel má určité politické přesvědčení, vyznává určitou víru, patří k určité národnosti, rase, určité sociální skupině či pohlaví.*”

23. V posuzovaném případě však skutečnosti popisované žalobcem výše uvedená kritéria nesplňují, a to už jen proto, že žalobcem popisované problémy nebyly motivovány žádným z důvodů uvedeným v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy azylově relevantními důvody. Dalším důvodem je skutečnost, že tyto problémy, pro které se obává návratu do vlasti a v nichž spatřuje ohrožení své osoby, byly způsobeny soukromými osobami, které nemají žádnou vazbu na stát, a tudíž důvod pro udělení azylu nepředstavují.
24. Nejvyšší správní soud se k této problematice vyjádřil v usnesení ze dne 30. 9. 2008 č.j. 2 Azs 60/2008-4, dle kterého: *„Pokud jde o samotné stížní námitky, Nejvyšší správní soud považuje za zásadní fakt, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by byť jen naznačovaly, že by byla ve vlasti vystavena pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných (§ 12 zákona o azylu). Uvedla pouze, že bezprostředním impulsem k jejímu odchodu ze země původu byla obava z útoků věřitelů, a jako další důvod podání žádosti o udělení azylu uvedla snahu o legalizaci svého pobytu v České republice za účelem znovunavázání vztahu s otcem jejího (v době podání žádosti ještě nenarozeného) dítěte. Nemožnost podřazení stěžovatelkou namítaných důvodů pod azylově významné důvody tak plyne především ze zjištění, že stěžovatelka nebyla pronásledována státní mocí, ale mělo jít o aktivitu soukromých osob. Pronásledování tohoto charakteru však nemůže být důvodem pro udělení azylu, pokud politický systém v zemi původu žadatele o azyl dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, případně v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, (všechny dostupné z <http://www.nssoud.cz>). Stěžovatelka však útoky na svou osobu ze strany věřitelů s vietnamskými státními orgány (soudě podle její výpovědi) vůbec neřešila, a proto nelze ani predikovat, že by jí případná pomoc ze strany orgánů veřejné moci byla odepřena.“*
25. Žalobce rovněž v domovském státu nevyčerpal všechny prostředky ochrany, které mu tento stát poskytuje, v takové situaci je žádost o mezinárodní ochranu nepřijatelná. Žalobce se neobrátil ani na policii, ani nepodnikl jiné kroky k ochraně své osoby, které mu právní řád domovského státu umožňuje. Žalovaný pak shromáždil dostatečné množství podkladů, ze kterých vyplývá, že takové prostředky žalobce měl k dispozici, a to i v případě nečinnosti policie, neboť jak vyplývá z Informace MZV ČR č.j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016, která je součástí správního spisu, lze podat stížnost proti postupu policejních či jiných státních orgánů u prokuratury, popř. u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku, je však třeba, aby strana podávající stížnost byla aktivní, jinak se prošetření může významně protáhnout. Dále lze podat stížnost u okresního nebo oblastního oddělení ministerstva vnitra či k soudu. Námitka žalobce o nefunkčnosti vnitrostátní ochrany je pouze obecná a hypotetická, žalobce ve správním řízení nenavrhл doplnění podkladů shromážděných žalovaným, a ani v žalobě neuvedl žádná konkrétní tvrzení, ani nepřiložil důkazy, které by shora uvedené závěry žalovaného vyvracely.
26. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“* (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 -

- 44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, „aby bylo možné sledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Uvedené závěry se plně vztahují i na současnou situaci na Ukrajině, která byla žalovaným dostatečně zjištěna z podkladů ve správním spisu.
27. Nelze tak souhlasit s argumentací žalobce, že státní orgány v zemi původu nejsou schopny nebo ochotny mu zajistit adekvátní ochranu. Žalobce shora uvedené možnosti poskytované mu v domovském státě bez zřejmého důvodu nevyužil, bez takových pokusů je tvrzení o nefunkčnosti ochrany státu pouhou spekulací, nelze konstatovat, že ochrana v zemi původu selhala.
28. V další žalobní námitce žalobce vytykal žalovanému, že nesprávně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany, měl za to, že při návratu na Ukrajinu mu vážná újma hrozí, a žalovaný dostatečně nezkoumal, zda reálně fungují mechanismy ochrany občanů. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
29. Z právní úpravy ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu plyne, že prvek selhání vnitrostátní ochrany, který musí být pro případné udělení doplňkové ochrany naplněn, je shodný s úpravou azylu dle ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. S ohledem na to platí pro případ doplňkové ochrany stejná argumentace, jako je uvedena výše v bodě 25-27 ohledně azylu, když žalobce se vůbec nepokusil využít prostředky ochrany, které má k dispozici v domovském státu, nelze potom ani konstatovat, že ochrana v zemi původu selhala.
30. Závěrem soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je nezbytné o azyl požádat neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost. V rozsudku ze dne 13. 1. 2005 č.j. 3 Azs 119/2004-50 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *“Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dít z azylově významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocitoval natolik palčivě.”* Soud má za to, že tento judikát se uplatní též v situaci žalobce.
31. Žalobce se v České republice před podáním žádosti zdržoval asi jeden a půl roku, dvakrát mu bylo uloženo správní vyhoštění, uložené správní vyhoštění nerespektoval a ve stanovené lhůtě nevycestoval, teprve poté, co byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění, požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný nijak nezpochybnil právo žalobce o mezinárodní ochranu požádat, ve správním řízení, které proběhlo v souladu se zákonem, byla všechna práva žalobce respektována. Posouzení žalovaného, který v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu zohlednil shora uvedenou pobytovou situaci žalobce, je zcela v souladu se shora uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

32. Institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
35. Městský soud v Praze ustanovil usnesením ze dne 8. 4. 2019, č.j. 13 Az 10/2019 - 32, žalobci zástupcem pro řízení advokátku JUDr. Anitu Pešulovou. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu za tři úkony právní služby ve výši 2 000 Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby a účast u jednání soudu po 3 100 Kč) dle ust. § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b), d), eg) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (za tři výše uvedené úkony právní služby po 300 Kč) dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu; celková výše odměny tak činí 10 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. února 2021

JUDr. Tomáš Louda
samosoudce

